

ГАЗЕТА

КАРАЗІНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

COGNOCERE. DOCERE. ERUDIRE.

Видається з 1 січня 1817 року

Випуск від 17 листопада 2023 року

Колонка ректора

КАРАЗІНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ: СЬОГОДЕННЯ, ЩО ФОРМУЄ МАЙБУТНЄ

Ми живемо в період, коли система вищої освіти зазнає суттєвих трансформацій. Посилюється соціальна відповідальність університетів як місць підготовки компетентних фахівців та осередків виховання національно-свідомої молоді.

Університети з різних регіонів України наразі в різних умовах. Хтось уже в повному обсязі відновив офлайн-навчання, для когось це поки що залишається в планах через питання безпеки. Проте сьогодні важливим є партнерство всіх закладів вищої освіти за принципом «Рівний – з рівним». Важливі взаємна підтримка, допомога, пошук спільних шляхів подальшого розвитку та кооперації.

Без жодних сумнівів, саме якісна освіта є запорукою подальшого плідного поступу нашої країни та успішного майбутнього наших дітей. Поки наші захисники й захисниці боронять нас на полі бою, ми, освітяни, опікуємося питаннями освіти та виховання наших дітей. Наша відповідальність велика, наш шлях складний. Проте ми сильні, згуртовані та свідомі своєї місії.

Наша місія – зберегти статус Харкова як студентського міста, серцем якого від самого початку свого існування завжди був і залишається класичний Казанський університет.

Наша місія – зберегти визначені ще Вільгельмом фон Гумбольдтом складові життя університету, до яких належать освіта, наука та просвітництво.

Наша місія – дати друге дихання системі вищої освіти, створити потужний сучасний цифровий університет на основі європейських цінностей та високих ідеалів.

Класичний Казанський університет виконує свою місію з усвідомленням уроків минулого та з нестримним прагненням до Перемоги. Ми зазнали суттєвих втрат, спричинених ворожою агресією. І найстрашніші втрати непоправні. На сьогодні вже понад 40 казанців, більшість з яких – воїни, віддали своє життя за свободу та незалежність України, за нашу можливість жити та працювати у вільній країні. Пам'ять про цих героїв завжди житиме в наших серцях. І наш борг перед ними – зберегти спомини про їхню відвагу та рішучість у наступних поколіннях.

Для всіх нас війна стала маркером перевірки на міцність та стійкість. І сьогодні з гордістю та впевненістю можемо стверджувати, що спільнота класичного Казанського університету цю перевірку проходить на найвищому рівні. Я вдячна долі, що живу саме в цей час. Що саме в цей час я стала у керма великого та величного корабля під назвою Казанський університет. Що саме зараз маю честь пліч-о-пліч стояти з найкращими інтелектуалами, невтомними трудівниками та борцями за майбутнє наших дітей.

Любов до Казанського, прагнення зберегти та примножити його потужний потенціал зігривають мене в ці складні часи війни та випробувань. Я вірю в університет, у його успішне майбутнє. Вірю в нашу команду одностайців та інтелектуалів, які невпинно працюють на користь української освіти та науки. Вірю в наших студентів – майбутнє нашої держави. Знаю: разом переможемо й відкриємо нову сторінку нашого життя. З пам'яттю про подвиги героїв та з нестримним прагненням до Перемоги міцно стоїмо й стоятимемо надалі.

«Ти чуєш, як життя зове? Епоха лиш того пригорне, хто сам з епохою живе»

Павло Тичина

КАРАЗІНСЬКИЙ: ОДНЕ СЕРЦЕБИТТЯ НА ВСІХ

Позаду 219 років клопіткої праці, не одне покоління наполегливих науковців, талановитих викладачів, мудрих наставників, креативних студентів, чимало підкорених вершин, здоланих труднощів, незабутніх та яскравих моментів, які особливим візерунком викарбувані на полотні історії рідного університету. Гортаючи сторінки історії Каразінського, бачимо, що під своїм крилом університет

об'єднав не одну сотню гарячих сердець та непересічних особистостей, які діють, мислять, творять, невпинно йдуть до мети та прославляють альма-матер.

Щирі зізнання та вітання колективу університету, його студентам і випускникам з нагоди Дня заснування та Дня студента, на сторінках часопису висловили наші загартовані, наймо-

тивованіші, непереможні декани, студенти, випускники!

Деколи нам добре наодинці, а деколи необхідна зустріч однодумців, щоб зміцнити свою віру та відчутти одне серцебиття на всіх...

Читайте інтерв'ю з нашими блискучими каразінцями!

Колонка декана

ДЕКАНЕСА МЕДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ, ПРОФЕСОРКА ТЕТЯНА ЛЯДОВА: «УНІВЕРСИТЕТ ЖИВЕ, НАВЧАЄ, ТВОРИТЬ ЗАРАДИ ПЕРЕМОГИ!»

Деканеса медичного факультету, завідувачка кафедри, доктор медичних наук, професорка Тетяна ЛЯДОВА написала до редакції газети:

– Знайти слова для привітання мого рідного університету... Просто пишаюся! Пишаюся так, що перехоплює подих... Пишаюся нашим університетом, нашим колективом, нашою командою, яка, як величезна дружня сім'я, об'єдналася заради одного – ПЕРЕМОГИ! Пишаюся тим, що свого часу обрала саме тебе, мій університете, саме тебе, мій факультете, і тебе, моя сьогоднішня робота, яка прискорює кожного дня нашу перемогу! Пишаюся тим, що була твоєю студенткою, асистенткою, доценткою, а зараз професоркою і деканесою... Пишаюся тим, що завдяки тобі, мій університете, наш розвиток не зупиняється, а махове колесо лише починає набирати обертів. Війна змінила нас, показала нашу незламність, стійкість, особисту мобілізацію, людяність та взаємоповагу. Мої найщиріші вітання та побажання найкращому університету – моїй Alma mater!!! З Днем народження, незламний Каразінський, у залізобетонному місті!

Наш факультет розпочав цей рік з комбінованої форми навчання. Студенти дуже скупили за очними заняттями, спілкуванням, можливістю дивитися безпосередньо в очі викладачу, мати контакт з пацієнтом, бути учасниками консилиумів, патолого-анатомічних розтинів, дискутувати, критично мислити, диференціювати... Відновлення такої моделі навчання є, дійсно, щастям як для наших студентів, так і для викладачів, тому що ми навчаємо найкращих! Навчаємо бути героями у білих халатах і рятувати життя!

У цьому році післядипломна освіта також є предметом нашої гордості. У нас з'явилися інтерни бюджетної форми навчання, наш факультет обрали

молоді лікарі-інтерни інших закладів медичної освіти з різних регіонів України, бо нам довіряють і наші викладачі є мотивованими та висококваліфікованими фахівцями.

Безперервний професійний розвиток лікаря та удосконалення практичних навичок, можливість отримання нової спеціалізації – тепер є обов'язковою опцією нашого факультету і в цьому беруть участь найкращі з найпрофесійніших! Попит на освітні заходи для медичних працівників і для осіб без медичної освіти надирає. Кожна людина, враховуючи умови сьогоднішнього, має

знати та вміти надавати невідкладну допомогу, зупинити кровотечу, врятувати життя і бути корисною...

Університет – це можливості, що відкривають нові горизонти для людей, які цього прагнуть... Я впевнена, що в нас будуть нові нобелівські лауреати... Адже університет живе, навчає, творить! Заради кожного з нас, заради майбутнього й неодмінно заради Перемоги.

ВІВАТ, КАРАЗІНСЬКИЙ!

З Днем народження!

ДЕКАН ФАКУЛЬТЕТУ МАТЕМАТИКИ І ІНФОРМАТИКИ, ПРОФЕСОР ГРИГОРІЙ ЖОЛТКЕВИЧ: «БАЖАЮ, ЩОБ МИ ПЕРЕТВОРИЛИ НАШІ СКЛАДНОЩІ В НАШІ МОЖЛИВОСТІ»

17 листопада 2023 року – цього дня Каразінський університет святкує 219-ту річницю від дня свого заснування та водночас День студента! Важливі події для всієї університетської родини. Для студентів – це величезна гордість за свій університет та обрані факультети. Для деканів – свій шлях становлення від студента до декана і разом з тим – велика відповідальність.

Ми поспілкувалися з деканом факультету математики і інформатики, професором Григорієм Миколайовичем Жолткевичем, аби дізнатися найцікавіші моменти на шляху до наукових вершин...

Пане Григорію, яким є ваш шлях до науки та деканства?

1974 року я вступив на перший курс рідного факультету, закінчив його в 1979 році, потім, у 1982 році, й аспірантуру. До 2001 року я працював у науково-дослідних інститутах, а в 2001 році повернувся до університету вже доктором наук. У 2004 році ми з колегами організували кафедру теоретичної та прикладної інформатики. Пригадую, у той час, коли я мав захищати кандидатську дисертацію, проходячи по коридору, де відбувався захист, я зустрів свого опонента. Він мені тоді сказав: «Чому ти хвилюєси? Зараз туди зайдеш і будеш головним спеціалістом у тому, що ти будеш розказувати». І це мене надихнуло працювати далі й робити більше.

Уже у 2006 році мене обрали деканом факультету, ним я залишаюся й до сьогодні, тобто 17 років.

Як змінилося життя факультету з початку повномасштабного вторгнення?

Наші викладачі розкидані по всьому світу, тому є певні проблеми. Зокрема, є й проблеми різного часу. Наприклад, усі спільні заходи викладачів тепер прово-

димо о сьомій вечора. Крім того, дуже важко викладачам стало працювати, оскільки немає достатнього контакту зі студентами, тож проблема спілкування – це основний виклик.

Розкажіть про успіхи вступної кампанії 2023. Чи досягли ви бажаного результату?

У нас був достатньо стабільний набір на спеціальність «Математика». Завдяки зусиллям наших Мюнхенських колег, нам вдалося втримати студентів, які навчалися зараз в Німеччині. Голова однієї з громадських організацій домовилася, щоб НМТ проводили на базі цієї організації. Так ми мали вплив на студентів. Найбільшої популярності в цьому році набули напрями: математика, прикладна математика, комп'ютерні науки й середня освіта.

Які досягнення вашого факультету в галузі математики та інформатики ви вважаєте найвагомішими за останній рік?

Студенти факультету взяли участь у міжнародних змаганнях з моделювання за допомогою диференціальних рівнянь. Там виступали дві наші команди, які здобули дипломи. Також команда факультету брала участь в олімпіаді з комп'ютерних наук і посіла перше місце. Студенти допомагають у проведенні заходів зі школярами – Всеукраїнські учнівські інтернет-олімпіади, обласні

тури олімпіад з математики, турніри юних математиків тощо.

Чи є на факультеті родинки професійної підготовки майбутніх фахівців?

Ми намагаємося заохочувати наших студентів до участі у конкурсах. Ось уже четверо студентів цього року мають стипендію фонду Наума Ілліча Ахієзера. Зараз ми організуємо STEAM – освіту із залученням компаній, які потім можуть бути роботодавцями для студентів. Вони зможуть подивитися на свого потенційного працівника. І головне – ми намагаємося не заважати студентам, коли їм щось потрібно, ми допомагаємо: тісно співпрацюємо зі студентами, але ж навчитися можна лише на власних помилках.

Чим для вас є Каразінський та факультет математики і інформатики?

Це моя родина!

Що ви хочете побажати студентам та викладачам Каразінського в цей святковий день?

Я відповім словами В. Черчилля: «Кожна проблема породжує не тільки складнощі, але й можливості». Я бажаю, щоб ми перетворили наші складнощі в наші можливості.

Єва ВОЛОДЬКО, студентка ЛЖ-21

Колонка декана

ДЕКАНЕСА ФАКУЛЬТЕТУ ІНОЗЕМНИХ МОВ, ДОЦЕНТКА СВІТЛАНА ВІРОТЧЕНКО: «НАЙВАЖЛИВІШІ РОКИ – ЗАРАЗ, ТОМУ ТРИМАЄМО МАРКУ ТА ПРАЦЮЄМО ЩЕ НАТХНЕННІШЕ!»

Світлана Андріївна органічно влилася в каразінську родину з перших днів призначення на посаду декана. З вересня 2022 року пані Світлану призначено деканом факультету іноземних мов Каразінського університету. Попри труднощі воєнного часу Світлана Андріївна добре знає свою справу й рідний факультет, адже збагатила своє життя сторінками успішного навчання та роботи в альма-матер. Реалії війни не завадили пані Світлані ще завзятіше згуртувати навколо себе відданих та активних людей, вирішувати оперативно та ефективно низку важливих питань та викликів сьогодення на факультеті! Відтак до Дня студента та до Дня заснування Каразінського університету ми поговорили з чарівною деканесою факультету іноземних мов, доценткою кафедри англійської філології, пані Світланою ВІРОТЧЕНКО.

Пані Світлано, як для Вас та факультету розпочався цей навчальний рік, чи студенти вже адаптувалися до навчання?

Вітаю. Він розпочався для нас у штатному режимі, тобто в дистанційній формі навчання. Цього року навіть маємо більше першокурсників, ніж минулого. Ця вступна кампанія була доволі важка. Нашим викладачам було складно працювати цьогоріч, тому що було багато нововведень, додаткових

наборів, також були абітурієнти, які замість НМТ складали іспити в університеті. Попри це ми добре впоралися з усіма викликами.

31 серпня відбулася зустріч з першокурсниками, з керівництвом факультету й завідувачами кафедр. Ми познайомили наших майбутніх фахівців з кураторами, створили групи в соціальних мережах для зручної та оперативної комунікації, а завідувачі кафедр провели окремі зустрічі за освітніми програмами вступників. Усе пройшло чудово! Студенти та їхні батьки дякували за надану детальну інформацію. Це все й допомогло нам разом зі студентами вдало розпочати навчальний рік.

Війна, розв'язана РФ проти нашої держави, перекроїла життя кожного. Що змінилося на факультеті з 24 лютого 2022 року? Чи є здобутки, які варто згадати?

Основний здобуток – це наша міжнародна діяльність. Під час війни в нас відбулося підвищення кількості різних заходів. Ми докладемо зусиль для розвитку конкурентних переваг університету в міжнародній діяльності: активізація інтеграції університету в міжнародні асоціації, товариства та організації, участь у заходах в контексті реалізації європейської політики вищої освіти й наукових досліджень. Університет підтримує міжнародні зв'язки із закордонними закладами освіти, науки та культури всього світу.

Наразі на нашому факультеті реалізують три міжнародні проекти Erasmus+. Багато студентів та викладачів цього та минулого року скористалися можливостями академічної мобільності, це і є головною родзинкою нашого факультету в підготовці фахівців. Окрім вищезазначеного, з минулого року ми продовжуємо вдосконалювати наші освітні програми, робочі програми дисциплін та їхній зміст. Ми їх модернізуємо згідно з європейськими

стандартами, адаптуємо матеріали, робимо цікавими для студентів, бо багато з них навчаються паралельно в інших закордонних закладах освіти та мають можливість порівняти. Ми повинні тримати марку й робити програми за стандартами. Це для нас дуже важливо.

Який рік із життя Каразінського Вам запам'ятався найбільше?

Я не можу сказати, що якийсь особливо запам'ятався. Але я розумію, що найважливіші роки – це зараз. Особливо минулий навчальний 2022/2023. Тоді дуже важливо було не втратити університет й не допустити, щоб він був переміщений. Залишивши його тут, керівництво дуже мудро вчинило. Дійсно, воєнний час приніс нам багато викликів, але ми витримали. Я бачу, що ми розвиваємося далі. Гідно вистояли цей період і продовжуємо тримати марку й працювати ще натхненніше.

Світлано Андріївно, що для вас означає Каразінський?

Для мене університет – це все моє життя, тому що вже 21 рік я тут працюю. Це мрія дитинства, моє місце сили, куди, навіть у важкі часи, йдеши з невичерпною всеосяжною радістю! Основним джерелом наших досягнень, найголовнішим ресурсом інноваційної трансформації університету є його люди, які творять успішне майбутнє університету: викладачі, студенти, працівники. Саме вони роблять усе за для утвердження нашої альма-матер як університету європейського рівня. Переконана, що лише завдяки спільним зусиллям, наполегливій роботі нашої університетської родини, яка не лише пам'ятає свої історичні традиції, але й усвідомлює новітні виклики, що поставили перед вищою школою й освітою загалом, під силу дати гідні відповіді.

Меланія РИБАЛКО, другокурсниця відділення журналістики.

СТИПЕНДІАТКА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ, СТУДЕНТКА-ФІЛОЛОГІНЯ ТЕТЯНА СЕГЕДА: «УКРАЇНСЬКА МОВА ОBOB'ЯЗKOBA! ЗАПРОШУЮ ДО РОЗМОВНОГО КЛУБУ «УКРФІЛ»!»

З нагоди Дня студента наша газета продовжує серію розповідей молодіжного активу про навчання, стипендії, самоврядування та лідерство, про те, що об'єднує та мотивує каразінських студентів під час війни.

А чи знаєте, хто відповідає за мовний фронт у Каразінському?

Знайомтесь, студентка 4 курсу філологічного факультету Тетяна Сегеда. У юної знавчині мови безліч обов'язків в університеті. Вона є заступницею голови студентської ради університету – уповноваженою з питань державної мови, обіймає посаду голови профбюро та секретарки студентської ради філологічного факультету, окрім цього, є членкинею наукового товариства та Вченої ради. До всього знаходить час розвиватися професійно, працюючи копірайтеркою в благодійному фонді Каразінського університету. Нещодавно Тетяні Сегеді було призначено стипендію Верховної Ради України, також дівчина стала переможницею у конкурсі стипендіальної програми «Завтра. UA»! Вітаємо Тетяну, пишаємося та зичимо подальших академічних і наукових успіхів!

Таню, як воно бути активною студенткою під час війни?

Насправді останні два роки були напруженими. Початок активної громадської активності, повномасштабна війна... Але попри це все залишалось бажання навчатися, розвиватися та підкорювати світ далі. Серед особливих досягнень можу згадати свою улюблену ГО «Фундацію регіональних ініціатив», особливо Харківський осередок. Там я навчилася ризикувати, пробула цілий рік головою комунікаційної служби та майже рік секретаркою правління. Варто згадати й становлення депутаткою Молодіжної ради при Харківському міському голові, адже цей крок допоміг мені краще осягнути молодіжний рух, його правила та наслідки для життя міста. Нещодавно відбулося моє призначення заступницею голови студентської ради університету – уповноваженою з питань державної мови. Мабуть, за останній час, це те, чим я пишаюсь найбільше, адже можу займатися тим, що дає мені й досвід, й насолоду від свого фаху. Чимало досягнень і в науковій сфері, до того ж не тільки філологічній. Я встигла пройти міжнародне стажування, опублікувати матеріали в регіональних та міжнародних збірниках з роботами про педагогіку та публічне управління. Не менш приємно було перемогти в конкурсі стипендіальної програми «Завтра. UA», адже це стало ще одним доказом того, що я маю правильний орієнтир і він приносить користь не тільки мені, але й розвитку сучасної освіти та науки.

Які були емоції після того, як дізналася про призначення стипендії Верховної Ради?

Емоції були змішані, оскільки довго не було остаточних результатів та списків. Дізналася взагалі випадково, але була дуже щаслива. Класно ж!

Хто завжди підтримує та надихає на обраному шляху?

Увесь мій університетський шлях мене неймовірно підтримували всі викладачі, адже жодного разу мені не відмовили ні в одній моїй ідеї. На першому курсі я вже пішла проситися до Олени Євгенівни Хомак, щоб писати статтю, а вона погодилася. З того й почалася моя наукова стежка в університеті. Дуже приємно розуміти, що в тебе вірять та хочуть допомогти реалізувати твій потенціал, наскільки це можливо.

Розкажи, будь ласка, про минулий навчальний рік, сьогоднішні проєкти та плани?

Минулий навчальний рік був доволі плідний. Як завжди, багато нових знань та цікавих моментів. Та, якщо чесно, досі не віряться, що вже 4 курс. Останній рік бакалаврату... Але попереду ще чимало планів у різних сферах, тому ще буде чим здивувати й рідний факультет, й Каразінський університет, й Україну в цілому. З останніх чудових проєктів, про який ми почали говорити голосно, зокрема й у ранкових подкастах на сторінках газети, це запуск серії офлайн розмовних клубів «УкрФіл» від топових спікерів з крутими темами. Приходьте до нас, буде цікаво.

Чи було складно тримати на плечах стільки роботи й успішне навчання?

Мабуть, ні. Коли ти «палаєш» своєю справою та займаєшся тим, що насправді дуже любиш, кожен крок приносить лише задоволення та гордість за себе та свої можливості. Мій рідний факультет та мої викладачі мене завжди підтримували, тому я ніколи не боялася пробувати щось нове чи висловлювати свої наміри. Попереду лише нові горизонти та нові звернення.

Текст: Ліна ТИМАРСЬКА

Слово студенту

СТИПЕНДІАТКА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ДІАНА СКОРОХОД, ДРУГОКУРСНИЦЯ ФАКУЛЬТЕТУ МЕВ ТА ТБ: «ЩЕ БАГАТО ТРЕБА ВИВЧИТИ, АЛЕ КОЛИ Є БАЖАННЯ І МЕТА – УСЕ ВДАЄТЬСЯ!»

А чи знали ви, що слово «студент» походить з латини й дослівно означає людину, яка старанно працює й навчається? Попри повномасштабну війну, каразінські студенти продовжують старанно працювати над собою, здобувати якісну освіту, отримувати нагороди та визнання!

Серед кращих і вмотивованих – другокурсниця факультету МЕВ та ТБ Діана Скороход, яка здобуває спеціальність «Міжнародні економічні відносини», яка отримує стипендію Верховної Ради України! Вітаємо, пишаємося й зичимо подальших академічних і наукових успіхів!

Діана впродовж 2022 року навчалася в університеті Йорка (Велика Британія), університеті Лейпцига (Німеччина), брала участь в проєкті Представництва ЄС в Україні EU Study Days. Другий рік поспіль, попри війну та перепони, Діана успішно бере участь у міжнародному науковому форумі Networking on Sustainable Security in the Dynamic Environment, який цього року відбувся 19–21 квітня в Університеті Миколаса Ромеріса, Академія громадської безпеки, Каунас, Литва, а ще дівчина майстерно грає на скрипці та вивчає мови.

З нагоди Дня студента та до Дня завершення університету Діана поділилася думками:

Бути студентом Каразінського – моя мрія та гордість! Для мене честь представляти факультет міжнародних економічних відносин та туристичного бізнесу улюбленого Каразінського університету. Отримавши іменну стипендію Верховної Ради України, висловлюю величезну подяку тим, хто підтримував мене й допомагав на цьому шляху, а саме: Ларисі Іванівні Григорівній-Беренді та Надії Артурівні Казаковій.

Коли я дізналася про те, що пройшла за результатами конкурсного відбору – радості не було меж, адже це не просто стипендія, а визнання плідної праці та зусиль для досягнення мети. Я щаслива, що вдалося викликати усмішки й гордість свого батька і молодшої сестрички, які підбадьорювали та вірили в мене на цьому шляху!

На щастя, цей навчальний рік був досить насиченим: написання першої наукової статті з Романом Галичем, першої подорожі за кордон за програмою Study Tours to Poland, навчання в Йоркському та Лейпцизькому університетах! Мені подобається навчатися, здобувати нові знання й навички, поступово опановуючи свою майбутню професію у сфері міжнародних відносин. Так, ще треба багато чого вивчити, але коли є бажання, мета та сили – усе вдається!

Щодо думок на наступний навчальний рік, який вже розгорнув сторінки наших щоденників, я сподіваюся, що він буде ще кращим! Безперечно, хочеться вірити, що ми всі зустрінемося офлайн у затишних аудиторіях північного корпусу... Тому в планах – нові звершення, здобуття практичного досвіду за своєю спеціальністю та знайомство з цікавими людьми!

Текст: Ліна ТИМАРСЬКА

ЯК ПЕРЕМОЖНИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ СВІТУ З АКРОБАТИЧНОГО РОК-Н-РОЛУ, МАЙСТРИНЯ СПОРТУ, СТУДЕНТКА СОЦІОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ АНАСТАСІЯ СОШЕНКО УСПІШНО ПОЄДНУЄ НАВЧАННЯ ТА СПОРТ

28 жовтня в Кракові відбувся чемпіонат світу з акробатичного рок-н-ролу, де наша студентка Анастасія Сошенко виборола перше місце, виступаючи в команді формейшн-жінки, разом із 15 іншими дівчатами. За перше місце боролися ще 24 команди з різних країн світу. Наразі наша героїня навчається на 3 курсі соціологічного факультету освітньої програми «Соціально-політичні та маркетингові дослідження», веде активний спосіб життя.

Анастасіє! Вітаю! Розкажи про свій шлях до перемоги на чемпіонаті світу?

Спочатку я танцювала 10 років у парі. Пізніше я мала перерву чотири роки без міжнародних змагань через травми. Я почала займатися в новому клубі ще до війни, влітку 2021 року, а потім після 24 лютого я навчалася у Канадському університеті. Повернулася вже в цьому році, у квітні, і відновила тренування десь у кінці травня. З цього періоду я займаюся на постійній основі. Нещодавно отримала звання майстра спорту України, потім вирішила, що хочу повернутися і продовжити свою професійну спортивну діяльність.

Навчання в Канаді – це цікавий досвід. Поділися, як це було?

Майже через місяць після того, як почалася війна, я поїхала в Монреальський університет, де навчалася на факультеті

політичних комунікацій. Це поєднується з моєю спеціальністю, але навчання було французькою. Я її знаю на початковому рівні, але все одно вивчати політологію достатньо складно іноземною мовою. Навчалася там один семестр, поєднуючи з Каразінським. Це було доволі нелегко, враховуючи шестигодинну різницю в часі. Важко згадувати цей період, коли я спала по 3–4 години на день. У нашому університеті в Харкові навчання починалось о 22:00 і закінчувалося о 3:00. Коли безпекова ситуація в Харкові стала дуже складною, наш факультет пропонував багато варіантів, куди можна виїхати, різні програми обміну та вимоги до них. У той час сторони, що приймали, були лояльними. Я і до цього розглядала подібні можливості саме на 2 чи 3 курсі. Шкода, звісно, що в мене це вийшло саме через війну. Але тоді зрозуміла, що хочу спробувати, адже була схожа програма в університеті до нашої, тому я значно поглибила свої знання.

Передумовою перемоги завжди є складний етап підготовки?

Підготовку до чемпіонату світу ми почали ще влітку. Спочатку в нас було 10 днів зборів у Харкові, коли ми тренувалися з 9:00 до 21:00. 13 вересня ми поїхали на збори до міста Хирів Львівської області. Там ми перебували вже до від'їзду на чемпіонат, тобто 1,5 місяці.

Розкажи, будь ласка, як змінилося твоє життя і команди після 24 лютого? Чи багато дівчат виїхало?

Коли почалася війна, усі мали думки лише про виживання, тому десь два місяці ніхто нічого не розумів, що буде далі й що робити. Були ті, хто виїжджали, але більшість все ж таки повернулася. Є відсоток людей, які досі в Європі. Але ми зустрічаємося на підготовку до змагань і всі виїжджаємо на збори.

Чи важко поєднувати тренування та університет? Бо ти не тільки успішна спортсменка, але й навчаєшся на бюджеті, тому обидві сфери життя є однаково важливими.

Саме так. Нещодавно я повернулася додому з чемпіонату, тому зараз трішки складно, а взагалі – ні. Я мала такий досвід ще на 1 курсі, коли ми навчалися офлайн, я паралельно готувалася до конкурсу *Alma Mater*, а ввечері ще й мала тренування. Але мені дуже подобається моя освітня програма, я дуже рада, що обрала саме її.

Які плани на майбутнє та думки у святковий день?

Наступного року восени планується міжнародний турнір в Ірландії. Зараз ми в режимі, коли підтримуємо нашу фізичну форму, чекаємо від міжнародної федерації розклад змагань на наступний рік.

Для мене Каразінський – це не просто велична споруда, а затишний, рідний дім – частина мого життя! Я люблю університет за те, що дає змогу розвиватися в різних напрямках і що він увібрав у себе багато позитивних та творчих людей, які надихають та заряджають енергією! У стінах Каразінського – дух свободи та атмосфера свята!

Меланія РИБАЛКО, другокурсниця відділення журналістики.

Цікаві факти про студентів

СТУДЕНТСЬКА НЕУВАЖНІСТЬ ТА ВІДПОВІДНІ РИЗИКИ

Одним з найбільш знаних у світі випадків студентської неуважності є приклад студента на відділі математики. Коли він запізнився на лекцію, то подумав, що записане на дошці рівняння і є домашнім завданням. За декілька днів він приніс вирішення рівняння, чим неабияк здивував викладача, адже це завдання, яке не мало вирішення й навіть вчені впродовж довгих років не могли його вирішити.

КУБИК РУБІКА

А чи знаєте ви, що кубик Рубіка створив угорський професор архітектури Ерне Рубік? Спочатку він був задуманий як навчальний посібник для слухачів лекцій з архітектури, аби студенти краще зрозуміли принципи просторової уяви.

КЛЯТВА БУТИ ЧЕСНИМ

В університеті Принстону в США викладачам не потрібно контролювати студентів під час складання іспитів, бо ніхто не списує. У перший день навчання кожний студент дає клятву дотримуватися Кодексу чесності та бути високоморальним громадянином, тому викладачам необов'язково бути в аудиторіях під час написання письмових робіт.

СОН – У ПРІОРИТЕТІ!

В університеті французького міста Нант дуже уважно поставилися до проблеми засинання студентів на лекціях. Тут створили спеціальну кімнату, де відвідувачі занять можуть відпочивати, розмовляти, слухати музику та навіть палити й обійматися. Французи вирішили, що «недосип» знесилоє підлітковий організм.

Випускник – наша гордість!

ВІЙСЬКОВИЙ ІСТОРИК ОЛЕКСАНДР КУДЬ: «...МОВ ТУЛЮСЬ ЗАХОЛОЛОЮ СПИНОЮ ДО НАГРІТОЇ СОНЦЕМ СТІНИ»

Його шлях почався зі студентської лави Каразінського, де він здобув фундаментальні знання історика та сформувався як особистість, відданий патріот. Два роки тому, після закінчення університету замість фахової стежки довелося обрати шлях військової служби.

Маю честь представити командира відділення збору та обробки інформації Олександра КУДЯ, випускника історичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Що особисто для вас означає Каразінський?

Місце, де я був щасливий, де зростав, місце, яке невідворотно вплинуло на формування моєї особистості. Мої спомини про Каразінський, бентежні, теплі та вдячні, за словами Леоніда Талалая, я «мов тулюсь захололою спиною до нагрітої сонцем стіни...»

Коли дуже сумно та гірко, частенько згадую разом з університетськими друзями студентські щасливі роки. Зіграє...

Які ваші теплі спогади зі студентських років найяскравіші?

Історичний факультет, де мав честь навчатися, дав змогу сповна відчутти принади безпечної студентської філософії побутування «від сесії до сесії». Особливою віхою нашої з факультетом спільної пам'яті є розмовні клуби. Та-

кож ніколи не забуду, як ми стридали в харківських фонтанах у День нашої посвяти в студенти, цікаві заходи з переодяганням в героїв різних епох зі святкування дня факультету, захист диплома, роботу лаборантом, лекції й предмети улюблених викладачів. Історичний факультет подарував мені, звичайному неофітові, можливість поніжитися в особливій науково-педагогічній атмосфері, талановито та відповідально створюваній митцями історичного духу славетних професорів Сергія Івановича Посохова, Сергія Михайловича Куделка, Сергія Дмитровича Литовченка... Причина мого вибору – любов до історії, після закінчення школи мав незбориме бажання вивчати історію. З історичних дисциплін завжди мав відмінні оцінки, з філологічних – добрі, тому й вирішив, що це моя дорога.

Чи допомогли теоретичні та практичні навички в годину війни?

Роки навчання залишили відчуття неймовірного щастя: я наближався до омріяної професії, вивчав улюблені ще зі школи предмети, з головою поринав у громадське життя, а воно було насиченим, різноплановим, цікавим, бо на істфаці за всіх часів панувала демократичніша атмосфера, аніж на решті факультетів. Її створювали як викладачі, котрі стимулювали нас у дискусіях, спонукали до критичного мислення, так і самі студенти. Переважну частину позааудиторного часу ми проводили в читальній залі чи навчальних кабінетах, «полюючи» за монографіями, джерелами, науковою періодикою.

Це все, звичайно, вплинуло на моє становлення, допомогло мені в майбутньому аналізувати значні обсяги інформації, формулювати й відстоювати свою думку, грамотно і лаконічно. Зокрема, і на сьогодні це допомагає мені виконувати військові обов'язки командира відділення аналітики та обробки інформації.

Як наважилися на військову службу? Як це вплинуло на вас та ваші погляди?

Країна агресор не залишила вибору. І змусила мене, людину, яка вважала себе зятим пацифістом, переглянути свої погляди й взяти до рук зброю. Усі вагання залишилися в минулому, кожна загибель близького товариша й терористичний акт наших північних сусідів усе більше змушує серце черствіти та приборкувати будь-які вагання.

Звідки ви берете натхнення на фронті для подолання викликів і стресу?

У любові й турботі близьких і побратимів. Без цього я би не витримав понад 1,5 року на війні. Вони допомогли мені пройти цей шлях і не з'їхати з глузду. На жаль, деяких людей, що допомагали мені триматись, уже немає серед живих.

Що плануєте робити після нашої Перемоги над окупантами?

Після зустрічі із сім'єю (я не бачив матері з сестрою майже два роки) мріяю про подорож до Португалії, до океану з вимкненим телефоном. Слухати звук океану й насолоджуватись портвейном.

Які слова ви б могли сказати до Дня Студента та Дня народження університету?

Бажаю альма-матер виховати нове покоління так, щоб молоді люди вирости патріотами своєї землі: сміливими та розумними, потрібними нашій країні! А студентам – ніколи не знати війни...

Анастасія ОДИНЕЦЬ, наш спецкор.

Випускник – наша гордість!

ВІЙСЬКОВА ЖУРНАЛІСТКА РУСЛАНА БОГДАН: «ХОЧУ ПОВЕРНУТИСЯ В ХАРКІВ І ПРОДОВЖИТИ ПРАЦЮВАТИ В СУСПІЛЬНОМУ, БО Я БЕЗМЕЖНО ЛЮБЛЮ СУСПІЛЬНЕ!»

Реалії війни змінюють нас та створюють своїх героїв. У світлі поточних подій зустрічаю людей, які стають символами відваги та правдивої інформації. Однією з таких героїнь є наша випускниця, моя колега, Руслана Богдан. Вона військова журналістка, чия сміливість і амбіції перетворюють інформацію на надію в ці нелегкі часи. Не вступаючи до бою фізично, вона вступає в боротьбу за правду словом, відтворюючи події на передовій.

Пані Руслано, що особисто для вас означає Каразінський?

Для мене – це альма-матер. На магістратуру я вступала до іншого ЗВО, але мене завжди вабало до Каразінського. Це колиська, місце, куди хочеться повертатися. Я навчалася на філологічному факультеті, на кафедрі журналістики. Шлях до цієї професії я обрала ще дуже давно, навчаючись у школі.

Які спогади зі студентських років залишилися в пам'яті?

Студентське життя в Харкові – це велика й дуже насичена частина мого життя. Напевно, життя в гуртожитку було й залишилося найяскравішим спогадом. Ми жили, виживали, навчалися побуту. Було весело.

Що з університетської освіти знадобилося у військовій журналістці?

Насправді чим довше я не в університеті, тим більше розумію, що мені намагалися донести корисні речі. Зараз я використовую знання з фотожурналістики. Хоча під час навчання часто сперечалася з викладачами, говорила: «Навіщо мені знімати? Навіщо мені монтувати? Для цього існують оператори, режисери монтажу». Але в роботі навички зйомки мені знадобилися.

До повномасштабного вторгнення я знімала сюжети власноруч на телефон, під час війни теж займалася цією практикою. Відзняті матеріали потрапляли в національний марафон. І це завдяки університету також. У Каразінському нас навчили базових вмінь зйомки. Я розуміла нюанси моментів, котрі стосуються монтажу та інтерв'ювання. Також корисною була деонтологія. Це дисципліна, що розглядає закони, якими керується журналіст у своїй роботі. У моїй практиці були випадки, коли при суперечці з певними посадовими особами, потрібно було на місці користуватися знаннями законів і апелювати до 171 статті Кримінального кодексу України – перешкодження журналістській діяльності. Власне, з часом ти згадуєш те, що тобі пояснювали в університеті – усе потрібно! Чим більше я працюю в журналістиці, тим більше розумію: те, що нам пояснювали, не так далеко від реальності.

Як наважилися на військову службу? Як це вплинуло на ваші погляди?

Повномасштабне вторгнення я зустріла в Харкові, де працювала до жовтня минулого року. Потім я вирішила переїхати до Києва, оскільки хотіла працювати виключно з військовими. У Харкові ми все ж таки більше поверталися до цивільної тематики, яка стала мені не такою цікавою. Пів року я пропрацювала в Міністерстві оборони, де мене відшукав мій нинішній командир. Йому мене порекомендували, він запропонував мобілізуватися і займатися пресслужбою в батальйоні. Я погодилась. Військомати не штурмувала, ніколи не дума-

ла й не мріяла про військову службу, але я була відкрита до пропозиції. Повномасштабне вторгнення повністю змінило моє життя. Однак я не можу сказати, що служба радикально змінила мої погляди. Хоча, можливо, я чіткіше почала усвідомлювати деякі речі.

Як ви підтримуєте свою емоційну стійкість?

Коли я працювала в Харкові, то не було часу про це думати. Було два тижні роботи без вихідних. Розумію, що це погано, але не було можливості розвантажуватись. Хотілося залишити діяльність військової журналістки вдома, просто вийти й абстрагуватись від зовнішніх факторів. Але на той момент у Харкові майже нічого не працювало. Театри, кіно, заклади, де можна випити каву з подругами, – усе було зачинено. Та й подружок майже не залишилось. Вони були вимушені залишити Україну й виїхати в більш безпечні місця. Тому, коли я переїхала в Київ, зрозуміла, що неможливо зробити всю роботу на світі й таки варто перезавантажуватись.

Що плануєте робити після нашої перемоги над окупантами?

Я хочу повернутися в Харків і продовжити працювати в Суспільному, тому що я безмежно люблю Суспільне. Це вільна та стандартизована журналістика, яку я поважаю.

Які слова ви б могли сказати до Дня народження університету?

Було боляче бачити свій навчальний заклад пошматованим через прильоти. Але попри всі складнощі він вистояв, як і його студенти, які були змушені жити в гуртожитках, у підвалах та бомбосховищах. Каразінський залишається місцем науки, сили та опору. Я дуже хочу, щоб так і продовжувалося надалі. Вірю, що так і буде. Люблю Каразінський!

Анастасія ОДИНЕЦЬ

БІЛЬШЕ, НІЖ МУЗИКА ВІД KARAZIN ORCHESTRA

У такі часи, як зараз, саме музика може бути джерелом світла та надій. Після 24 лютого 2022 року студентський оркестр Каразінського університету Karazin Orchestra під керівництвом диригентки Тетяни Богатир'ової вперше відновив регулярні репетиції в стінах незламного університету. Останню репетицію в повному складі музиканти провели 23 лютого 2022 року, а наступного дня почалася війна... І ось з нагоди 219-річчя Каразінського 18 листопада знову оживе класична музика у виконанні колективу Karazin Orchestra, підкорюючи витонченою грою наші серця...

У нашій розмові Тетяна Богатир'ова зізналась, що кожна репетиція – це крок уперед у кропіткій роботі над творами, у відточуванні техніки та пошуку образу, але водночас, це щире спілкуван-

ня, усмішки студентів, за якими ми всі дуже скучилися...

Тетяна Богатир'ова, диригентка Karazin Orchestra:

– *Напередодні повномасштабного вторгнення росії в Україну в нашого оркестру було дуже насичене життя. Крім постійних конкурсів та фестивалів, ми завзято готували відеозапис музичного вітання до 8-го березня. 23 лютого 2022 року відбулася генеральна репетиція в залі, а 25-го вже повинен був бути сам запис. Готувалися до виступів на культурних заходах університету. Окрім усього, саме у 2022 році минуло 140 років від дня першого концерту студентського оркестру університету (коли заснували сам оркестр невідомо). Ми готувалися до великого ювілейного концерту. Ніхто не міг по-*

вірити, що війна може бути. Але ось уже 600-й день війни, 600-й день повномасштабного вторгнення на нашу землю... І головна мелодія зостається одна – мелодія Гімну України, що єднає нас, дарує надію, вселяє в нас непохитну віру та є духовною опорою, аби вистояти...

Пані Тетяно, згадайте життя після 24-го лютого, що найперше усвідомили та почали робити?

Оскільки тоді був насичений репетиціями графік, то всі ми на початок вторгнення були в Харкові та в області. Перше, що пам'ятаю: увімкнувся «холодний розум», зателефонували рідним та близьким, написали у всі чати, зробили перекличку оркестрантів, запаслися продуктами та всім необхідним. Щодо самого усвідомлення, то довго не могли повірити, що в наш час таке можливо.

Ексклюзивне інтерв'ю

У березні наше відеопривітання все ж таки вийшло. Але не в такому форматі, яким ми його уявляли. То були відео та аудіо з тієї репетиції, 23-го лютого... А вже в кінці березня ми записуємо своє перше відео в дистанційному форматі, вигадуючи нові методи, як це краще зробити за відсутності диригента перед кожним виконавцем, хто на чому зіграє: коробка для взуття, термос (бо більшість власних інструментів оркестрантів залишилися у північному корпусі), освоювали нові програми для зведення звуку тощо. Музика – то є наша зброя. Наше перше відео – інструментальна версія пісні Kalush Orchestra – Stefania, (інструментування В. Богатирьов) вийшла надзвичайно чуттєвою та патріотичною. І, певно, з прем'єрою цього відео й прийшло усвідомлення, що насправді відбувається в країні!

Як ви адаптувалися до реалій війни? Що стало пріоритетним, а що відійшло на далекий план? Що стали більше цінувати?

Ритм життя та цінності змінилися. Довелося пристосовуватися до умов та середовища. У перші місяці вторгнення стало пріоритетним виживання. Зрозуміли просту істину, що була на поверхні, найцінніше – то є наше життя та здоров'я.

Чи були якісь труднощі?

Першою проблемою була відстань. Ми ніколи не грали та не працювали дистанційно. Як грати твори, коли немає диригента? Це практична сторона. Психологічна сторона – ми не звикли

бути так довго і далеко одне від одного, бо в нас не просто колектив. Оркестр – наша музична сім'я. Хоч ми поки не можемо зібратися всі разом, але ці кілометри ніщо в порівнянні із нашою спільною любов'ю до всього, що ми робимо разом – до кожної нотки, до кожного жарту, до кожної нашої репетиції та концерту – любов, яка завжди нас об'єднувала...

Якими здобутками ви пишаєтеся за час війни?

Навіть у таких умовах, на відстані, за відсутності інструментів, нам є чим пишатися, бо ми продовжуємо робити, те що вміємо та любимо. Вчимо нові композиції, записуємо відео та беремо участь у міжнародних та всеукраїнських конкурсах. Наш оркестр став володарем безлічі престижних премій. Ми здобули перші місця та гран-прі, зокрема першу премію на Міжнародному двотуровому конкурсі мистецтв з композицією А. Вівальді. Але любов та вдячність людей – то є найбільша винагорода за нашу працю та стійкість. Разом ми підтримуємо одне одного, прихильників нашої творчості, українське мистецтво та йдемо до найголовнішої – Перемоги України!

Пані Тетяно, нам відомо про відновлення репетиційного процесу. Що змінилося від моменту 24 лютого 2022 року і затишної перерви?

Змінилося багато чого. Насамперед кількісний склад колективу. Більшість наших музикантів були вимушені поїхати. Ті одиниці, що лишилися в Харкові,

не можуть замінити собою великий оркестр. Через це ми повністю оновлюємо наш репертуар: підбираємо такі твори, аби вони гарно лягали на наявні інструменти. Враховуючи невелику кількість людей і непокоячись про їхню безпеку, ми переїхали з нашого оркестрового класу, розташованого на верхньому поверсі, до іншого приміщення на цокольному.

Проте серед незмінного – наше ставлення до праці: ми як і раніше збираємося передусім для творчості та спілкування. І з цього отримуємо готовий результат, як-то концерти, конкурси тощо. У колективі кожен може проявити себе, навіть з невідомих сторін. Якщо хтось має бажання долучитися до нашої творчої сім'ї – двері завжди відчинені. Сподіваємося якомога скоріше відновити наш колектив у повному складі й, можливо, у ньому будуть читачі цього тексту.

Щоби хотіли сказати з нагоди свята?

219-річна історія Каразінського університету відзначена безперервними досягненнями та непохитністю до досконалості, зробила наш університет одним із провідних у світі! Пишаюся, що я також його частинка. Зичу успіхів, нових ідей та творчої атмосфери! Продовжуйте слухати гарну музику. Вона лікує, надихає, допомагає любити, творити, бути людьми в цьому жорстокому світі!

Любов до музики розділяла
Ліна ТИМАРСЬКА.

До Всесвітнього дня науки

НАУКА – ІНСТРУМЕНТ МИРУ Й ЗЛАГОДИ НА ЗЕМЛІ

9 листопада в стінах Каразінського відбувся урочистий захід з нагоди Всесвітнього дня науки в ім'я миру та розвитку «Наука попри війну». У безпечному просторі зібралися видатні вчені, талановиті викладачі та прогресивна молодь, завдяки яким відбувається розвиток нашого регіону та країни. На учасників чекала урочиста церемонія нагородження. Відзнаки за свою наукову діяльність отримали й каразінці!

України, член Президії НАН України, академік НАН України Володимир Семиноженко. А також відеопривітання для учасників записав Президент Національної академії наук України Анатолій Загородній.

За сумлінну плідну працю, високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у розвиток науки Почесною грамотою Харківської обласної державної (військової) адміністрації нагородили:

Харківської обласної державної (військової) адміністрації:

Віктору Акімову – студенту першого курсу факультету іноземних мов;

Олені Єзерській – доцентці кафедри теоретичної фізики імені академіка І. М. Ліфшиця фізичного факультету, кандидатці фізико-математичних наук;

На початку заходу директорка Департаменту науки і освіти Харківської обласної військової адміністрації, заслужена діячка науки і техніки України Ольга Безпалова презентувала здобутки науковців Харківщини. Зокрема, обговорили результати щорічного академічного рейтингу українських університетів «Топ-200 Україна», у якому Каразінський університет посідає 3-тє місце.

З привітальним словом до освітян і науковців області звернулися начальник Харківської обласної військової адміністрації Олег Синегубов, голова Харківської обласної ради Тетяна Єгорова-Луценко, голова Північно-Східного наукового центру НАН України і МОН

Дмитра Бойка – завідувача кафедри політичної соціології, кандидата соціологічних наук;

Дениса Протектора – доцента кафедри інформаційних технологій у фізико-енергетичних системах, доктора філософії;

Валерію Трусову – професорку кафедри медичної фізики та біомедичних нанотехнологій, доктора фізико-математичних наук, доцентку.

Юним дослідникам, переможцям Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідних робіт учнів-членів Малої академії наук України та їхнім науковим керівникам оголосили Подяку голови

Надії Максименко – завідувачці кафедри екологічного моніторингу та заповідної справи ННІ екології, докторці географічних наук, професорці.

Почесною грамотою Харківської обласної ради нагороджено проректора Каразінського університету *Анатолія Бабічева*.

Колективу Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна оголосили подяку Національній академії наук України.

Вітаємо каразінців зі здобутими нагородами! Впевнені, що надалі будемо підкорювати нові академічні вершини.

Текст: *Юлія БАГЛИК*

Міжнародна діяльність

ПРАЦЮЄМО НАД ЗМІЦНЕННЯМ УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКИХ ЗВ'ЯЗКІВ

8–9 листопада ректорка Каразінського університету Тетяна Кагановська в складі делегації на чолі з Міністром освіти Оксеном Лісовим відвідала Берлін та взяла участь у заходах, присвячених 30-річчю встановлення українсько-німецького співробітництва у сфері науки та технологій; зустрічі з Альянсом берлінських університетів.

У ході візиту відбулася також низка важливих зустрічей. Зокрема, з Президентом Вільного університету Берліна професором Гюнтером Ціглером підписано Меморандум про співпрацю між університетами. Співробітництво Каразінського з Вільним університетом Берліну почалася ще в липні 2023 року. Тоді, 7 липня, було проведено спільну конференцію «Харків – Берлін міст», до якої було залучено експертів у сфері медицини, розмінування, відбудови,

гуманітарних питань не тільки Каразінського університету, Харкова та області в цілому.

Також відбулася зустріч з Головою правління клініки «Шаріте» профе-

сором Хейо Крьомером, у ході якої обговорено питання перспективного співробітництва в освітній сфері та проведення спільних медичних досліджень Каразінського університету та клініки «Шаріте».

Події

ПЕРША РАКЕТКА УКРАЇНИ ЕЛІНА СВИТОЛІНА ВІДВІДАЛА КАРАЗІНСЬКИЙ «УНІКОРТ»

Днями до тенісного клубу Каразінського університету «Унікорт» завітала перша ракетка України Еліна Світоліна.

Еліна Світоліна стала першою в історії українською тенісисткою, якій вдалося дістатися до третього рядка світового рейтингу WTA (Women's Tennis Association). Спортсменка встановила

велику кількість національних рекордів і підтвердила звання найсильнішої тенісистки України та однієї з найсильніших спортсменок світу в цьому виді спорту. Професійна кар'єра Еліни розпочалася в Харкові. У дитинстві вона брала участь у тенісних турнірах, які проводили в університетському клубі.

У ході візиту тенісистка відвідала «Унікорт», поспілкувалася з одним зі своїх перших тренерів Андрієм Луценком, виконувачем обов'язків директора клубу Олександром Кудояровим та вихованцями клубу. Під час зустрічі Еліна висловила побажання каразінцям: «Тримайтеся. Це дуже важливо. Єднайтеся, тому що наш український дух – це найголовніше».

Внаслідок військової агресії «Унікорт» зазнав суттєвих пошкоджень. Проте завдяки допомозі меценатів та партнерів університет продовжує відновлення цієї потужної тенісної бази.

Напередодні американський філантроп Амед Хан за сприяння Elina Svitolina Foundation передав клубу потужний генератор, за що спільнота Каразінського дуже вдячна!

Текст: Маргарита МОРОЗ

Фото: Вікторія ЯКИМЕНКО

КАРАЗІНСЬКИЙ ПІДПИСАВ ДОГОВІР ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО З ХАРКІВСЬКОЮ ОБЛАСНОЮ МАЛОЮ АКАДЕМІЄЮ НАУК

До Каразінського з робочим візитом завітала директор Комунального закладу «Харківська обласна Мала академія наук Харківської обласної ради», а також випускниця філологічного факультету університету Вікторія Луніна.

Зустріч відбулася за участі ректорки Тетяни Кагановської та проректора Анатолія Бабічева. Її метою стало обгово-

рення співробітництва закладів у сфері науково-методичної та профорієнтаційної діяльності.

Пані Вікторія зазначила, що завдяки підтримці та допомозі закладів освіти, зокрема Каразінського університету, минулого року Харківська область посіла перше місце та здобула найбільшу кількість золотих медалей – 9.

Анатолій Бабічев додав, що понад 70 викладачів Каразінського були керівниками робіт Малої академії наук і членами журі конкурсу.

Підсумком зустрічі стало підписання договору про співробітництво науково-освітніх закладів. Вдячні за підтримку та сподіваємося на плідну співпрацю!

Шануємо імена

МИХАЙЛА АЛЕКСЕЄНКА, ВИПУСКНИКА СОЦІОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ, НАГОРОДЖЕНО ОРДЕНОМ «ЗА МУЖНІСТЬ» ІІІ СТУПЕНЯ (ПОСМЕРТНО)

Указом Президента України Володимира Зеленського за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджено орде-

ном «За мужність» третього ступеня (посмертно) випускника соціологічного факультету Михайла Алексеєнка.

У битві за Донбас, під Кременною, загинув випускник соціологічного факультету 2017 року, активіст «Будуємо Україну Разом» – БУР, харківської Фундації Регіональних Ініціатив – ФРІ та студентського самоврядування 29-річний Михайло Алексеєнко. Уродженець міста Слов'янська обороняв Батьківщину у складі Львівської 125-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних сил України. Михайло ще зі студентських років був активною та небайдужою людиною – як голова Студентської ради студмістечка опікувався добробутом гуртожитків. Усі, хто знав Михайла, згадують його чесною, порядною, гідною людиною, він залишив свій слід у серцях багатьох. Він був справжнім патріотом України.

«Будуй собою Україну!», «Мішаня, ти був справжнім! Щирим! Ти залишишся назавжди в наших серцях! Вічна

пам'ять тобі, Міша...» – такі відгуки залишили друзі та побратими загиблого на його сторінці в соцмережі, у день, коли його не стало....

Дуже боляче, бо війна забирає найкращих, тих, на кому мало б триматися і формуватися майбутнє нашої країни.

Вони наші ГЕРОЇ, а ми будемо гідні їх світлої пам'яті.

Вічна та світла пам'ять Герою України Михайлу Алексеєнку...

ЄГОРА ШУМАЄВА, СТУДЕНТА 3-ГО КУРСУ ФАКУЛЬТЕТУ ГЕОЛОГІЇ, ГЕОГРАФІЇ, РЕКРЕАЦІЇ І ТУРИЗМУ, НАГОРОДЖЕНО ОРДЕНОМ «ЗА МУЖНІСТЬ» ІІІ СТУПЕНЯ (ПОСМЕРТНО)

Голова Краматорської райдержадміністрації, начальник районної військової адміністрації Андрій Панков та начальник Краматорського РТЦК та СП, полковник Володимир Притков передали державну нагороду батькам загиблого захисника Єгора Шумаєва.

Указом Президента України за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджено орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно) студента 3-го курсу факультету геології, географії, рекреації і туризму Єгора Шумаєва.

З перших днів військової агресії Єгор добровольцем пішов захищати Харків у лавах ТРО, а згодом — у лавах Збройних сил України мужньо боронив Донбас.

Після важкого поранення лікарі та батьки впродовж декількох днів боролися за його життя, проте отримані поранення виявилися несумісними з життям.

На жаль, ця війна забирає життя найкращих українських синів і доньок. Слів недостатньо, щоб заповнити порожнечу від втрати наших захисників.

Єгор — справжній патріот нашої України, пам'ять про нього буде жити у наших серцях!

